

1

‘Maar als je nu een auto voor me koopt, is hij van jou als ik over twee jaar naar de universiteit ga. Dan is hij nog bijna splinternieuw,’ zei Helen optimistisch.

Helaas was haar vader geen sukkel. ‘Lennie, dat de staat Massachusetts het prima vindt als zestienjarigen een auto besturen...’ begon Jerry.

‘Bijna zeventien,’ bracht Helen hem in herinnering.

‘... wil nog niet zeggen dat ik het daarmee eens ben.’ Hij was aan de winnende hand, maar Helen gaf zich nog niet gewonnen.

‘Die Pig van jou heeft nog maar een jaar of twee te gaan,’ zei Helen, verwijzend naar de stokoude Jeep Wrangler van haar vader (ze vermoedde dat hij nog voor het kasteel had gestaan waar de Magna Carta was ondertekend). ‘En denk eens aan al het benzinegeld dat we kunnen besparen als we een hybride kopen, of zelfs een helemaal elektrische auto. Dat is de toekomst, pap.’

‘Uh-huh,’ was alles wat hij wilde zeggen.

Nú had ze verloren.

Helen Hamilton kreunde zachtjes en keek over de reling van de ferry die hen naar Nantucket terugbracht. Ze dacht eraan dat ze nog een jaar naar school zou moeten fietsen, een lift zou moeten regelen als het te hard sneeuwde of – het ergste van alles – met de bus zou moeten gaan. Huiverend probeerde ze

die gedachten van zich af te zetten. Een paar toeristen op de ferry staarden naar haar, wat Helen wel vaker meemaakte, dus keek ze zo onopvallend mogelijk de andere kant op. Als Helen in de spiegel keek, zag ze gewoon een gezicht, maar bezoekers van buiten het eiland staarden vaak naar haar, en dat was echt irritant.

Gelukkig voor Helen waren de meeste toeristen op de ferry er die middag voor het uitzicht, niet voor haar. De dagjesmensen hadden zich blijkbaar zo vast voorgenomen om voor het einde van de zomer nog een beetje van het mooie landschap te genieten dat ze zich verplicht voelden om ooh en aah te roepen bij elk wonder van de Atlantische Oceaan. Aan Helen ging het allemaal voorbij. Wat haar betrof was het alleen maar lastig om op een piepklein eilandje te wonen, en ze wilde dolgraag naar een universiteit buiten het eiland, buiten Massachusetts, en als het even kon ergens ver weg van de hele oostkust.

Niet dat ze het thuis nou zo vreselijk vond. Ze kon het eigenlijk heel goed vinden met haar vader. Haar moeder had hen in de steek gelaten toen Helen nog maar een baby was, maar Jerry had al vroeg geleerd zijn dochter precies de juiste hoeveelheid aandacht te geven. Hij drong zich niet op, en toch was hij er altijd voor haar wanneer ze hem nodig had. En ook al baalde ze een beetje van hem vanwege de huidige situatie op autogebied, ze wist dat ze zich geen betere vader kon wensen.

‘Hé, Lennie! Hoe gaat het met je uitslag?’ riep een bekende stem. Claire kwam aanlopen; ze was al Helens hele leven haar beste vriendin. Met vakkundig geplaatste zetjes duwde ze toeristen zonder zeebenen uit de weg.

Dagjesmensen, die op het deinende ferrydek wankel op hun benen stonden, doken bij Claire weg alsof ze een potige achtervanger was in plaats van een elfachtig meisje dat op plateau-sandalen balanceerde. Ze stapte met achteloos gemak tussen de struikelpartij die ze had veroorzaakt door en kwam naast Helen bij de reling staan.

‘Hé, Giechel! Ik zie dat jij ook al wat terug-naar-schoolinkopen

hebt gedaan,' zei Jerry terwijl hij Claire en haar tassen met één arm omhelsde.

Claire Aoki, alias Giechel, was stoer. Als je alleen naar haar uiterlijk keek – ze was nog geen één meter zestig lang en had fijne Aziatische gelaatstreken – en blind was voor haar strijd-lustige karakter, liep je het risico haar zwaar te onderschatten, en dat zou je bezuren. De bijnaam 'Giechel', die ze al had sinds ze een baby was, was haar last. Maar ter verdediging van haar vrienden en familie: de bijnaam had erg voor de hand gelegen, want Claire had de geweldigste lach van de hele wereld. Nooit geforceerd of schrill, maar het soort lach waarbij iedereen mee-lachte.

'Zeker te weten, verwekker van mijn BFF,' zei Claire. Hartelijk beantwoordde ze Jerry's omhelzing, en ze negeerde het feit dat hij haar gehate bijnaam had gebruikt. 'Mag ik even een woordje met je nageslacht spreken? Sorry dat ik jullie onderbreek, maar het is *top secret*, zeer vertrouwelijk. Ik zou het je wel kunnen vertellen...' begon ze.

'Maar dan zou je me moeten vermoorden,' maakte Jerry wijs haar zin voor haar af. Hij schuifelde gehoorzaam naar de kiosk om een drankje met veel suiker te halen nu zijn dochter, het hoofd van de voedselpolitie, even niet oplette.

'Wat zit er in die tas?' vroeg Claire. Ze greep Helens buit en begon erin te graaien. 'Spijkerbroek, trui, t-shirt, onder... Ho! Ga je ondergoed shoppen met je vader? Ieuw!'

'Ik heb niet veel keus,' klaagde Helen terwijl ze haar tas terug-griste. 'Ik had nieuwe beha's nodig! En trouwens, mijn vader wacht in de boekwinkel verderop terwijl ik in de paskamer ben. Hoewel zelfs dat al een ondraaglijke gedachte is, eerlijk gezegd.' Ze glimlachte blozend.

'Zo erg kan het niet zijn. Alsof jij ooit iets koopt wat ook maar een beetje sexy is. Jemig, Lennie, je kleedt je net zo als mijn oma.' Claire hield een witte katoenen slip omhoog.

Helen griste de oma-onderbroek uit haar hand en propde hem onder in de tas, terwijl Claire haar schitterende lach liet horen.

‘Tja, ik ben nu eenmaal een ontzettende nerd.’ Helen vergaf Claire zoals gewoonlijk haar plagerijtjes onmiddellijk. ‘Ben je niet bang dat je een dodelijk geval van loser-ziekte van me oploopt?’

‘Neuh. Ik ben zo cool dat ik daar immuun voor ben. En trouwens, ik ben gek op nerds. Jullie zijn zo heerlijk makkelijk te pesten. Ik vind het prachtig hoe je bloost als ik over onderbroeken begin.’

Claire moest opschuiven toen een stel met een camera hen verdrong. Gebruikmakend van de bewegingen van het dek porde Claire met een van haar ninja-balansbewegingen de toeristen weer opzij. Ze stommelden weg, lachend over het ‘ruige water’, zonder zelfs maar te merken dat Claire hen had aangeraakt. Helen friemelde aan het hartkettinkje dat ze altijd droeg en ging onderuithangen tegen de reling, zodat ze haar kleinere vriendin in de ogen kon kijken.

Helaas voor de pijnlijk verlegen Helen was ze een opvallende één meter vijfenzeventig lang, en nog steeds in de groei. Ze had gebeden tot Jezus, Boeddha, Mohammed en Visjnoe om het te laten ophouden, maar nog steeds voelde ze ’s nachts hete splinters in haar armen en benen, en pijnlijke spieren van groeisputten. Ze hield zichzelf maar voor dat als ze de één meter tachtig bereikte, ze in elk geval lang genoeg zou zijn om over het veiligheidshek boven op de vuurtoren in Siasconset te klimmen en zich eraf te storten.

Winkelpersoneel zei altijd tegen haar hoeveel geluk ze had, maar ze hadden nooit broeken die haar pasten. Helen had zich er al bij neergelegd dat de keus ging tussen een betaalbare spijkerbroek die lang genoeg was maar een paar maten te groot, en een broek die niet afzakte, maar waarbij ze altijd een zacht briesje om haar enkels voelde. Ze was er vrij zeker van dat de ‘stikjaloerse’ meisjes in de winkels niet met koude enkels of met hun broek onder aan hun kont rondliepen.

‘Rug recht,’ snauwde Claire automatisch toen ze Helen onderuit zag hangen, en Helen gehoorzaamde. Claire hamerde altijd op een goede houding, iets wat ze had meegekregen van haar

superfatsoenlijke Japanse moeder en nog fatsoenlijkere kimono-dragende grootmoeder.

‘Oké! Door naar het hoofdonderwerp,’ verklaarde Claire. ‘Ken je dat gigantische miljoenenpand, dat vroeger van die vent van de New England Patriots was?’

‘Dat huis in Siasconset? Tuurlijk. Wat is daarmee?’ vroeg Helen. Ze moest meteen denken aan het privéstrand bij de woning en was opgelucht dat haar vader met zijn winkel niet genoeg geld verdiende om een huis dichterbij het water te kopen.

Als kind was Helen een keer bijna verdronken, en sinds die tijd geloofde ze stiekem dat de Atlantische Oceaan haar wilde vermoorden, hoewel ze dat paranoïde idee voor zich had gehouden. Ze was ook een waardeloze zwemster. Goed, ze kon een paar minuten watertrappelen, maar uiteindelijk zonk ze als een baksteen, hoe zout de oceaan ook mocht zijn en hoe hard ze ook trappelde.

‘Het is eindelijk verkocht aan een groot gezin,’ vertelde Claire. ‘Of twee gezinnen. Ik weet niet precies hoe het zit, maar ik geloof dat er twee vaders zijn – twee broers. Ze hebben allebei kinderen... dus dat zijn dan neven en nichten van elkaar?’ Claire fronste haar voorhoofd. ‘Nou ja. De nieuwe bewoners hebben dus een heleboel kinderen, en die zijn allemaal ongeveer van dezelfde leeftijd. Er zijn twee jongens bij, die bij ons in de klas komen.’

‘En laat me raden,’ zei Helen met een uitgestreken gezicht. ‘Volgens je tarotkaarten worden allebei die jongens stapelverliefd op je en dan breekt er om jou een tragisch gevecht op leven en dood uit.’

Claire schopte Helen tegen haar scheenbeen. ‘Nee, dommie. Voor ieder van ons één.’

Helen wreef over haar been alsof het pijn deed. Maar zelfs al had Claire Helen getrapt met al haar kracht, dan nog zou ze niet sterk genoeg zijn geweest om haar een blauwe plek te bezorgen.

‘Voor ieder van ons één? Dat is wel heel weinig drama, voor jouw doen,’ plaagde Helen. ‘Het is te makkelijk. Ik geloof het

niet. Wat dacht je hiervan? We worden allebei verliefd op dezelfde jongen, of op de verkeerde jongen – die niet ook op ons valt, in elk geval – en dan houden wij met elkáár een gevecht op leven en dood.'

'Wat klets je nou toch?' vroeg Claire liefjes. Ze inspecteerde haar nagels en deed alsof ze er niets van begreep.

'God, Claire, je bent zó voorspelbaar,' zei Helen lachend. 'Elk jaar stof je de kaarten af die je op onze excursie naar Salem hebt gekocht, en elk jaar voorspel je dat er iets ongelooflijks gaat gebeuren. Maar elk jaar is het enige ongelooflijke dat je rond het begin van de kerstvakantie nog niet bent omgevallen van verveling.'

'Waarom wil je het niet toegeven?' protesteerde Claire. 'Het kan niet anders of er gaat uiteindelijk iets spectaculairs met ons gebeuren. Jij en ik zijn veel te fabelachtig om gewóón te zijn.'

Helen haalde haar schouders op. 'Ik ben volkomen gelukkig met "gewoon". Eigenlijk denk ik dat ik me rot zou schrikken als je voorspellingen voor de verandering eens uitkwamen.'

Met schuin gehouden hoofd staarde Claire haar aan. Helen trok haar haar achter haar oor vandaan om haar gezicht te verbergen; ze vond het vreselijk om bekeken te worden.

'Dat weet ik wel. Ik denk alleen niet dat "gewoon" bij jou past,' zei Claire peinzend.

Helen veranderde van onderwerp. Ze kletsten over hun lesrooster, hardlooptrainingen en of ze wel of geen pony moesten laten knippen. Helen wilde eens iets anders, maar Claire was er fel op tegen dat ze een schaar in haar lange blonde haar zou zetten. Ineens merkten ze dat ze te ver waren doorgelopen, dat ze waren beland in wat ze de 'viezerikenzone' op de ferry noemden, en maakten ze haastig rechtsomkeert.

Ze hadden allebei een hekel aan dat deel van de ferry, maar vooral Helen was er erg gevoelig voor. Het deed haar denken aan de engerd die haar in een zomer steeds achterna was gelopen, tot hij op een dag gewoon van de ferry was verdwenen. In plaats van opgelucht te zijn toen ze besepte dat hij niet meer

terugkwam, had Helen het gevoel gehad dat ze iets verkeerd had gedaan. Ze had er nooit met Claire over gepraat, maar ze had die dag een heldere lichtflits gezien en de stank van verbrand haar geroken, en toen was die vent ineens wég. Helen werd er nog steeds een beetje wee van als ze eraan dacht, maar ze speelde mee alsof het allemaal één grote grap was. Met een geforceerd lachje liet ze zich door Claire meetronen naar een ander deel van de ferry.

Jerry kwam naar hen toe toen ze in de haven waren aangekomen. Claire zwaaide naar hen en beloofde te proberen de volgende dag op Helens werk langs te komen, maar of dat lukte was twijfelachtig, aangezien het de laatste dag van de zomervakantie was.

Helen werkte een paar dagen in de week voor haar vader, die mede-eigenaar was van de supermarkt op het eiland. Naast de ochtendkrant en verse koffie verkocht de News Store ook zuurtjes, karamel, zoete toffee in echte kristallen potten en dropveters per meter. Er waren altijd verse snijbloemen en handgemaakte wenskaarten, cadeau-artikelen en goochelspullen, seizoenssprulletjes voor de toeristen en basislevensmiddelen zoals melk en eieren voor de locals.

Ongeveer een halfjaar geleden had de News Store zijn horizon verbreed en was Kates Cakes er achterin bij gekomen, en sindsdien liep de zaak als een trein. Kate Rogers was simpel gezegd geniaal met een oven. Van alles kon ze een pastei, taart, cupcake, koekje of muffin maken. Zelfs alom gehate groenten zoals spruitjes en broccoli waren niet bestand tegen Kates kunsten en werden grote hits als croissantvulling.

Kate was begin dertig, creatief en intelligent. Toen ze een partnerschap met Jerry was aangegaan, had ze de achterkant van de News Store verbouwd en er een toevluchtsoord van gemaakt voor de kunstenaars en schrijvers op het eiland, en op de een of andere manier had ze dat voor elkaar gekregen zonder de snobfactor te introduceren. Kate zorgde ervoor dat iedereen die van gebak en goede koffie hield – van zakenlui tot dichters,

van doorsnee-stadsmensen tot beleggers – zich voldoende op zijn gemak voelde om aan haar bar de krant te gaan zitten lezen. Iedereen voelde zich welkom bij haar. Helen aanbad Kate.

Toen Helen de volgende dag op haar werk arriveerde, probeerde Kate net een lading meel en suiker op te bergen. Het was niet om aan te zien.

‘Lennie! Godzijdank dat je zo vroeg bent. Zou jij me even kunnen helpen...’ Kate gebaarde naar de zakken van twintig kilo per stuk.

‘Ik doe het wel. Nee, niet zo aan de hoek trekken, dan krijg je last van je rug,’ waarschuwde Helen. Ze rende naar Kate toe om haar vruchteloze getrek te onderbreken. ‘Waarom heeft Luis dit niet voor je gedaan? Was hij er vanochtend niet?’ vroeg Helen, verwijzend naar een van de andere werknemers op het rooster.

‘Nee, de levering kwam pas toen Luis al weg was. Ik wilde het eigenlijk laten liggen tot jij kwam, maar een klant struikelde er bijna over en ik moest in elk geval doen alsóf ik die spullen ging verplaatsen,’ zei Kate.

‘Ik regel dat meel, als jij iets lekkers voor mij regelt,’ bierste Helen terwijl ze zich bukte om de zak op te tillen.

‘Afgesproken,’ antwoordde Kate dankbaar, en ze liep glimlachend weg. Zodra Kate zich had omgedraaid, hees Helen de zak meel met gemak op haar schouder, liep ermee naar het aanrecht, opende hem en strooide wat meel in de kleinere plastic bak die Kate in de keuken gebruikte. Terwijl Helen de rest van de levering opstapelde in de voorraadkamer, schonk Kate roze priklimonade voor haar in, een heerlijk drankje uit Frankrijk, een van de vele landen waar Helen dolgraag eens naartoe zou gaan.

‘Kijk, ik zit er niet mee dat je idioot sterk bent voor iemand die zo dun is. Waar ik pas echt pissig van word,’ zei Kate terwijl ze wat kersen en kaas voor Helen neerzette, ‘is dat jij nooit hoeft te hijgen. Zelfs niet in deze hitte.’

'Ik hijg best,' loog Helen.

'Jij zucht. Groot verschil.'

'Ik heb gewoon grotere longen dan jij.'

'Maar aangezien jij langer bent dan ik, heb je toch juist méér zuurstof nodig?'

Ze tikten hun glazen tegen elkaar, dronken limonade en besloten dat ze quitte stonden. Kate was iets kleiner en molliger dan Helen, maar dat wilde niet zeggen dat ze dik was. Helen dacht altijd aan het woord 'gevuld' als ze Kate zag, omdat ze het idee had dat het 'weelderig sexy' betekende. Maar dat zei ze nooit hardop, voor het geval Kate het verkeerd opvatte.

'Gaat de boekenclub straks nog door?' vroeg Helen.

'Ja, maar ik heb zo'n vermoeden dat niemand over Kundera wil praten,' zei Kate grijnzend, rinkelend met de ijsblokjes in haar glas.

'Hoezo? Spannende roddels?'

'Superspannend. Er is een idioot groot gezin op het eiland komen wonen.'

'Dat huis in Siasconset?' vroeg Helen. Toen Kate knikte, rolde ze met haar ogen.

'O-ho! Te goed om met ons mee te roddelen?' plaagde Kate, en ze spetterde het condenswater van de zijkant van haar glas naar Helen toe.

Helen deed alsof ze gilde, en toen moest ze Kate even alleen laten om een paar klanten te helpen bij de kassa. Zodra ze klaar was, keerde ze terug om hun gesprek voort te zetten.

'Nee. Ik vind het alleen niet zo vreemd dat een groot gezin een groot huis koopt. Vooral als ze er het hele jaar door willen wonen. Beter dan dat een of ander rijk oud stel een zomerhuis koopt dat zo enorm groot is dat ze op weg naar de brievenbus al verdwalen.'

'Dat is waar,' gaf Kate toe. 'Maar ik had verwacht dat je meer belangstelling voor de familie Delos zou hebben. Er komen er een paar van bij je in de klas.'

Helen bleef staan terwijl de naam *Delos* door haar hoofd ging.

Die zei haar niets. Natuurlijk niet. En toch bleef een deel van haar hersenen hem telkens opnieuw herhalen.

‘Lennie? Waar zit je met je gedachten?’ vroeg Kate. Maar op dat moment kwamen de eerste leden van de boekenclub al binnen, enthousiast speculerend over de nieuwe familie.

Kates voorspelling kwam uit. *De ondraaglijke lichtheid van het bestaan* legde het af tegen de nieuwe permanente bewoners, vooral aangezien de geruchtenmolen had onthuld dat ze in Spanje hadden gewoond. Kennelijk kwamen ze uit Boston, waren ze drie jaar geleden naar Europa verhuisd om dichterbij de rest van hun familie te wonen, maar hadden ze nu plotseling besloten terug te komen. Vooral dat plotselinge trok de aandacht. De secretaresse van de school had een paar leden van de boekenclub verteld dat de kinderen zo ver na de normale inschrijfdatum op school waren aangemeld dat hun ouders zo ongeveer smeergeld hadden moeten betalen. Er hadden allerlei bijzondere regelingen moeten worden getroffen om hun meubels op tijd hier te krijgen. Het leek erop dat de familie Delos nogal overhaast uit Spanje was vertrokken, en de boekenclub was het erover eens dat ze een of ander geschil met de rest van hun familie moesten hebben gehad.

Het enige wat Helen met enige zekerheid uit al het geklets kon opmaken, was dat de familie Delos nogal onconventioneel was. Er waren twee vaders – broers van elkaar –, hun jongere zus, één moeder (een van de vaders was weduwnaar) en vijf kinderen, die allemaal samen in dat huis gingen wonen. Ze zeiden dat de hele familie ongelooflijk slim, mooi en rijk was. Helen rolde met haar ogen toen ze de roddels hoorde: die Delossen leken wel een soort mythische figuren. Echt onuitstaanbaar.

Helen bleef achter de kassa en probeerde het opgewonden gefluister te negeren, maar dat was onmogelijk. Elke keer als ze de naam hoorde van iemand van de familie Delos, trok dat haar aandacht alsof die hardop was geschreeuwd, en dat irriteerde haar. Ze liep van de kassa naar het tijdschriftenrek en ordende de bladen, gewoon om iets omhanden te hebben.

Terwijl ze de planken afstofte en de snoepotten bijvulde, ging

ze in gedachten de Delos-kinderen af. *Hector is een jaar ouder dan Jason en Ariadne, die een tweeling zijn. Lucas en Cassandra zijn broer en zus, dus neef en nicht van de andere drie.*

Ze ververste het water van de bloemen en hielp een paar klanten bij de kassa. *Hector zal er op de eerste schooldag nog niet bij zijn, omdat hij nog in Spanje is met zijn tante Pandora, hoewel niemand hier weet waarom.*

Helen trok een paar rubberen handschoenen en een lang schort aan en groef door het afval op zoek naar verdwaalde dingen die in de recyclingbak hoorden. *Lucas, Jason en Ariadne komen bij mij in de klas. Ik ben dus omsingeld.*

Cassandra is de jongste. Ze zit al in de derde, en ze is pas veertien. Ze liep naar de keuken achter in de winkel en stopte een lading afwas in de vaatwasser. Ze dweilde de vloeren en begon het geld te tellen. Lucas is een stomme naam. Hij klopt helemaal niet. Hij valt ontzettend op.

‘Lennie?’

‘Wat? Pap! Zie je niet dat ik aan het tellen ben?’ Helen sloeg zo hard met haar hand op de toonbank dat een stapel kwartjes omhoogsprong.

Jerry stak in een verzoenend gebaar zijn handen op. ‘Morgen is je eerste schooldag,’ hielp hij haar met zijn meest redelijke stem herinneren.

‘Weet ik,’ antwoordde ze niet-begrijpend en nog steeds om onverklaarbare redenen opgefokt, maar ze deed haar best om het niet op haar vader af te reageren.

‘Het is bijna elf uur, lieverd,’ zei hij.

Kate kwam naar achteren lopen om te kijken wat er aan de hand was. ‘Ben je er nog? Het spijt me echt, Jerry,’ zei ze met een verbaasd gezicht. ‘Helen, ik had om negen uur al gezegd dat je de voordeur op slot moest doen en naar huis moest gaan.’

Ze staarden allebei naar Helen, die de bankbiljetten en munten in keurige stapeltjes had gerangschikt.

‘Ik was afgeleid,’ zei Helen zwakjes.

Kate wisselde een ongeruste blik met Jerry, nam het tellen

van het kleingeld over en stuurde hen naar huis. Nog steeds verdwaasd gaf Helen Kate een afscheidskus. Hoe was ze de laatste drie uur van haar leven kwijtgeraakt?

Jerry tilde Helens fiets achter op de Pig en startte zwijgend de motor. Hij keek onderweg naar huis een paar keer zijdelings naar haar, maar hij zei niets totdat ze op de oprit stonden.

‘Heb je gegeten?’ vroeg hij zachtjes, met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Ik weet... Ja?’ Helen had geen idee wat of wanneer ze voor het laatst had gegeten, maar ze herinnerde zich vaag dat Kate haar kersen had gegeven.

‘Ben je zenuwachtig voor de eerste schooldag? Het derde jaar is belangrijk.’

‘Het zal wel,’ antwoordde ze verstrooid.

Jerry keek opzij, beet op zijn lip en zuchtte. ‘Ik heb zitten denken. Misschien moet je dokter Cunningham eens naar die fobiepillen vragen. Je weet wel, voor mensen die moeite hebben met grote menigten? Agorafobie, dat was het! Denk je dat je daar iets aan zou kunnen hebben?’

Helen glimlachte en bewoog het hangertje aan haar ketting heen en weer. ‘Ik denk van niet, pap. Ik ben niet báng voor vreemden, ik ben gewoon verlegen.’

Ze wist best dat ze loog. Ze was niet alleen maar verlegen. Elke keer als ze zich inspande en aandacht trok, al was het per ongeluk, kreeg ze zo’n buikpijn dat het bijna buikgriep leek, of menstruatiepijn – heel éрге menstruatiepijn. Maar ze zou nog liever haar eigen haar in brand steken dan dat tegen haar vader te zeggen.

‘En dat vind je oké? Ik weet dat je er nooit om zou vragen, maar wil je hulp? Want ik ben bang dat dit je afremt...’ zei Jerry. Het was een van hun oudste discussiepunten.

Helen smoorde dat meteen in de kiem. ‘Nee, echt! Ik wil niet met dokter Cunningham praten, ik wil geen pillen. Ik wil gewoon naar binnen en eten,’ zei ze haastig. Ze stapte uit de auto.

Jerry keek met een glimlachje naar haar toen ze haar zware,

ouderwetse fiets van het rek achter op de Jeep plukte en op de grond zette.

Ze liet de bel aan het stuur vrolijk rinkelen en grijnsde naar haar vader. 'Zie je, het gaat prima met me,' zei ze.

'Als je wist hoeveel moeite een doorsnee-meisje van jouw leeftijd zou hebben om te doen wat jij daarnet deed, zou je wel snappen wat ik bedoel. Jij bent niet doorsnee, Helen. Je wilt je wel zo voordoen, maar je bent het niet. Je bent net zoals zij...' Zijn stem stierf weg.

Voor de duizendste keer vervloekte Helen haar moeder, die ze zich niet herinnerde, maar die het goede hart van haar vader had gebroken. Hoe kon iemand zo'n fijne vent verlaten zonder zelfs maar afscheid te nemen? Zonder zelfs maar een foto van zichzelf achter te laten als aandenken?

'Oké, jij wint. Ik ben niet doorsnee, ik ben bijzonder, net als ieder ander,' plaagde Helen, omdat ze hem graag wilde opvrolijken. Met haar heup gaf ze hem een stootje toen ze langs hem liep om haar fiets in de garage te zetten. 'Wat eten we? Ik ben uitgehongerd, en het is jouw week als keukenslaaf.'